

Sygn. akt VIII C 479/21

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 września 2022 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi-Widzewa w Łodzi VIII Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: Asesor sądowy Justyna Stelmach

Protokolant: stażysta Justyna Osiewała-Wawrowska

po rozpoznaniu w dniu 27 września 2022 roku w Łodzi

na rozprawie

sprawy z powództwa T. B.

przeciwko (...) Towarzystwu (...) Spółce Akcyjnej z siedzibą w W.

o zapłatę

1. zasądza od strony pozwanej na rzecz powoda kwotę 8.074,72 zł (osiem tysięcy siedemdziesiąt cztery złote siedemdziesiąt dwa grosze) wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od tej kwoty od dnia 22 lutego 2021 roku do dnia zapłaty;
2. oddala powództwo w pozostałej części;
3. zasądza od strony pozwanej na rzecz powoda kwotę 2.917 (dwa tysiące dziewięćset siedemnaście) złotych wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od tej kwoty od dnia uprawomocnienia się wyroku do dnia zapłaty;
4. nakazuje pobrać od strony pozwanej na rzecz Skarbu Państwa-Sądu Rejonowego dla Łodzi-Widzewa w Łodzi kwotę 40,23 zł (czterdzieści złotych dwadzieścia trzy grosze) tytułem nieuiszczonych wydatków.

Sygn. akt VIII C 479/21

UZASADNIENIE

W dniu 7 maja 2021 roku T. B., reprezentowany przez pełnomocnika w osobie adwokata, wytoczył przeciwko (...) Towarzystwu (...) Spółce Akcyjnej z siedzibą w W. powództwo o zapłatę kwoty 8.074,74 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od dnia 20 lutego 2021 roku do dnia zapłaty oraz o zasądzenie od pozwanego zwrotu kosztów procesu. Pełnomocnik powoda wskazał, że na przedmiotową kwotę składają się następujące kwoty 442,80 zł z tytułu zwrotu kosztów parkowania, 7.285,91 zł tytułem zwrotu kosztów najmu pojazdu zastępczego oraz kwota 346,01 zł z tytułu zwrotu kosztów holowania.

W uzasadnieniu pełnomocnik powoda powołał się na zdarzenie drogowe, które miało miejsce w dniu 14 listopada 2019 roku, w wyniku którego uszkodzeniu uległ należący do G. K. samochód marki M. nr rej. (...). Sprawca szkody ubezpieczony był w zakresie OC w pozwanym towarzystwie. Niezwłocznie po wypadku poszkodowany podjął działania mające na celu wynajęcie pojazdu zastępczego i tego samego dnia zawarł z powodem umowę najmu pojazdu zastępczego ze stawką czynszu w wysokości 190 zł brutto za dobę. Również tego samego dnia powód w ramach swojej działalności gospodarczej nabył od poszkodowanego na podstawie umowy cesji wierzytelność za wynajmem samochodu

zastępczego. W dniu rozpoczęcia najmu powód za pośrednictwem poczty elektronicznej skierował do pozwanego prośbę dotyczącą zarejestrowania szkody, prosząc jednocześnie o przesłanie danych podmiotu, który jest w stanie zorganizować poszkodowanemu najem auta zastępczego. Pozwany w dniu 18 listopada 2019 roku przesłał jedynie informację o stawkach najmu, nie przedstawił mu danych wypożyczalni, które są w stanie zorganizować najem pojazdu zastępczego. Do czasu zakończenia postępowania likwidacyjnego powód nie otrzymał żadnych informacji, nikt nie kontaktował się z poszkodowanym w celu podmioty auta. Najem trwał 50 dni, powód wystawił z tego tytułu fakturę na kwotę 9.499,91 zł brutto. Obok zwrotu pojazdu zastępczego powód dochodzi kosztów parkowania uszkodzonego pojazdu którego zasadny czas trwał 18 dni. Z tego tytułu powód wystawił fakturę na kwotę 442,80 zł. Nadto zdaniem powoda uszkodzenia przedmiotowego pojazdu, do jakich doszło w wyniku zdarzenia z dnia 14 listopada 2019 roku uzasadniały w pełni jego holowanie, którego koszt wyniósł 318,84 zł. Powód w dniu 20 stycznia 2021 roku wystąpił do pozwanego o zapłatę odszkodowania z tytułu najmu pojazdu zastępczego, zwrotu kosztów holowania i parkowania uszkodzonego pojazdu. Pozwany zwrócił jedynie część kwoty z tytułu kosztów najmu pojazdu zastępczego w wysokości 2.214 zł brutto, uznając okres najmu pojazdu zastępczego w wymiarze 24 dni i redukując stawkę najmu do kwoty 92,25 zł brutto, wobec czego powód dochodzi różnicy, tj. kwoty 7.285,91 zł. Z tytułu kosztów holowania powód wypłacił jedynie kwotę 318,84 zł.

(pozew k. 5-8v.)

W odpowiedzi na pozew strona pozwana wniosła o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie zwrotu kosztów procesu według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwany zakwestionował żądanie powoda co do zasady i co do wysokości, podnosząc, że poszkodowany zaniechał obowiązkowi minimalizacji szkody, bowiem koszty pojazdu zastępczego poniesione przez poszkodowanego znacznie przekraczają koszty zaproponowane przez ubezpieczyciela, wobec czego należy je uznać za niecelowe i nieuzasadnione. Nadto zakwestionował, że wynajęty pojazd odpowiadał segmentowi oraz klasie pojazdu uszkodzonego, bowiem pojazd uszkodzony w dacie zdarzenia był pojazdem 11-letnim, wobec czego wynajęcie pojazdu znacznie nowszego stanowiło poprawę komfortu poszkodowanego. Pełnomocnik pozwanego podkreślił, że zwrot kosztów holowania uszkodzonego pojazdu jest zasadne jedynie za holowanie pojazdu z miejsca zdarzenia do zakładu naprawczego, natomiast brak jest uzasadnienia dla refundacji kosztów drugiego holowania, bowiem poszkodowany winien uzyskać informację, czy warsztat będzie mieć możliwość przeprowadzenia naprawy bez zbędnej zwłoki. Odnosząc się do kosztów parkowania, pełnomocnik pozwanego wskazał, że pokrycie tych kosztów nie znajduje się wśród normalnych następstw szkody powodujących obowiązek odszkodowawczy, a stanowi jedynie zwiększenie rozmiarów szkody. Podkreślił, że pojazd został odholowany do warsztatu nie w celu wykonania usługi parkowania a w celu jego naprawy. Zdaniem pozwanego fakt, że pojazd znajduje się w pewnym okresie czasu na terenie serwisu naprawczego jest naturalnym skutkiem przyjęcia go do naprawy, za który serwis nie ponosi żadnych kosztów.

(odpowiedź na pozew k. 41-45)

Na rozprawach w dniu 10 grudnia 2021 roku, w dniu 4 marca 2022 roku oraz w dniu 26 lipca 2022 roku pełnomocnik pozwanego nie stawiał się, prawidłowo zawiadomiony o terminie rozprawy. Pełnomocnik powoda podtrzymał dotychczasowe stanowisko w sprawie. Pełnomocnik pozwanego wypowiedział się również w zakresie opinii biegłego.

(protokół rozprawy z dnia 10 grudnia 2021 r. k. 84-84v., protokół rozprawy z dnia 4 marca 2022 r. k. 99-100, pismo procesowe k. 152, protokół rozprawy z dnia 26 lipca 2022 r. k. 165-166)

Na rozprawie w dniu 27 września 2022 roku pełnomocnicy stron podtrzymali dotychczasowe stanowiska w sprawie.

(protokół rozprawy z dnia 27 września 2022 roku k. 189-189v.)

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 14 listopada 2019 roku doszło do zdarzenia drogowego, w wyniku którego uszkodzony został należący do G. K. samochód marki M. nr rej. (...). Sprawca zdarzenia posiadał ubezpieczenie odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych w pozwanym towarzystwie.

Ze względu na zakres uszkodzeń przedmiotowego pojazdu, pojazd wymagał zabezpieczenia, wobec czego został przetransportowany przez powoda, w ramach prowadzonej przez niego działalności gospodarczej, z miejsca zdarzenia na plac należący do warsztatu naprawczego. Poszkodowany nie miał innej możliwości innego zabezpieczenia uszkodzonego pojazdu.

(okoliczności bezsporne, zeznania powoda 00:07:05-00:11:31 w elektronicznym protokole rozprawy z dnia 26 lipca 2022r. k. 165-166)

W dniu 14 listopada 2019 roku G. K. zawarł z powodem umowę najmu pojazdu zastępczego marki C. (...) o nr rej. (...) ze stawką czynszu w wysokości 190 zł brutto za dobę. Umowa uwzględniała zniesienie udziału własnego w szkodzie częściowej oraz całkowitej. Wydanie pojazdu nastąpiło o godzinie 15:50 w Ł. przy ul. (...).

Również tego samego dnia powód zawarł z powodem w ramach prowadzonej przez niego działalności gospodarczej umowę cesji wierzytelności, w treści której cedent oświadczył, że przysługuje mu wierzytelność pieniężna z tytułu odszkodowania za wynajęcie pojazdu zastępczego w stosunku do wszystkich podmiotów odpowiedzialnych za szkodę w pojeździe M. (...) o nr rej. (...) powstała w dniu 14 listopada 2019 roku. Przedmiotową wierzytelność cedent przełał na rzecz powoda. W ramach przedmiotowej umowy G. K. upoważnił powoda do uzyskiwania wszelkich informacji dotyczących szkody.

(umowa najmu pojazdu zastępczego z załącznikami k. 27-29, zeznania powoda 00:07:05-00:11:31 w elektronicznym protokole rozprawy z dnia 26 lipca 2022r. k. 165-166)

Za pośrednictwem poczty elektronicznej, tego samego dnia, tj. 14 listopada 2019 roku T. B. zgłosił szkodę do pozwanego towarzystwa i przesłał w formie elektronicznej prawo jazdy poszkodowanego, dowód rejestracyjny pojazdu poszkodowanego, umowę cesji, oświadczenie sprawcy szkody, prosząc jednocześnie w przypadku gdyby pozwany miał zamiar zaoferować poszkodowanemu pojazd zastępczy, o wskazanie bądź zorganizowanie podmiotu, który wynajem może przeprowadzić bądź kontynuować (adres, nazwa, telefon kontaktowy).

Pozwany w dniu 18 listopada 2019 roku przesłał powodowi informację o możliwości organizacji najmu pojazdu zastępczego w wypożyczalniach współpracujących z pozwanym oraz o akceptowanych stawkach dobowych w przypadku organizacji najmu we własnym zakresie. W informacji brak było nazw i adresów wypożyczalni, danych kontaktowych czy regulaminów.

Z uwagi na brak konkretnych informacji co do wypożyczalni, poszkodowany kontynuował najem pojazdu zastępczego od powoda.

W dniu 25 listopada 2019 roku pozwany za pośrednictwem drogi elektronicznej wysłał powodowi ocenę techniczną uszkodzeń przedmiotowego pojazdu. Tego samego dnia powód poinformował pozwanego, że w sieci jego serwisów naprawczych jest obecnie wydłużony czas oczekiwania na naprawę i ponownie zwrócił się z prośbą o wskazanie serwisu na terenie Ł. lub okolic, który od ręki może rozpocząć naprawę pojazdu poszkodowanego za kwotę wskazaną w kosztorysie pozwanego.

Wobec braku odpowiedzi ze strony pozwanego, powód w dniu 3 grudnia 2019 roku poinformował powoda o rozpoczęciu naprawy uszkodzonego pojazdu, który w tym celu został przetransportowany do jednego z serwisów sieci powoda, w którym był wolny termin.

(wydruk wiadomości e-mail k. 17, k. 18, k. 19, k. 20, k. 48-50, zeznania powoda 00:07:05-00:11:31 w elektronicznym protokole rozprawy z dnia 26 lipca 2022r. k. 165-166, harmonogram do naprawy)

Decyzją z dnia 6 grudnia 2019 roku pozwany przyznał poszkodowanemu odszkodowanie za szkodę w pojeździe w wysokości 5.080,59 zł. W dniu 9 grudnia 2019 r. po rozebraniu pojazdu ujawniły się dodatkowe uszkodzenia. Serwis odesłał kosztorys do akceptacji pozwanemu. W dniu 13 grudnia 2019 r. pozwany zaakceptował kosztorys naprawy. Serwis zamówił części potrzebne do naprawy.

(decyzja wraz z kosztorysem k. 79-80, harmonogram k. 16)

G. K. użytkował pojazd zastępczy do dnia 3 stycznia 2020 roku. Pojazd wynajmowany wykorzystywał w celach prywatnych do codziennego funkcjonowania.

(umowa najmu pojazdu zastępczego k. 27)

T. B. w ramach prowadzonej przez siebie działalności gospodarczej, wystawił w dniu 20 stycznia 2021 roku faktury VAT:

- nr (...) na kwotę 318,84 zł za holowanie pojazdu z miejsca zdarzenia do warsztatu naprawczego i powrót do bazy;
- nr (...) na kwotę 442,80 zł za parkowanie pojazdu za okres 18 dni;
- nr (...) na kwotę 346,01 zł za holowanie pojazdu z parkingu do jednego z sieci warsztatów naprawczych powoda;
- nr (...) na kwotę 9.499,91 zł za wynajem pojazdu zastępczego za okres 50 dni, przy stawce 190 zł brutto.

Termin płatności wszystkich faktur upływał w dniu 3 lutego 2021 roku.

(faktury VAT k. 21, k.24, k. 25, k. 26)

Pismem z dnia 20 stycznia 2021 roku powód wezwał pozwanego do zapłaty kwot wynikających z faktur (...).

(pismo z załącznikami k. 21-26, wydruk wiadomości e-mail k. 31)

Pozwany decyzją z dnia 17 lutego 2021 roku uznał zasadność najmu pojazdu zastępczego za okres 24 dni tj. 11 dni oczekiwania na kalkulację, (14-25 listopada 2019 roku) 7 dni oczekiwania na kalkulację (9-16 grudnia 2019 roku) 1 dzień organizacyjny, 2 dni weekendu, 3 dni technologicznego czasu naprawy wynikającego z kalkulacji warsztatowej, nadto zredukował zastosowaną przez powoda stawkę do kwoty 92,25 zł brutto i przyznał z tytułu kosztów najmu pojazdu zastępczego kwotę w wysokości 2.214 zł brutto. Dodatkowo przyznał z tytułu holowania pojazdu w wysokości 318,84 zł. Odnosząc się do roszczenia w zakresie zwrotu kosztów parkowania powód wskazał, że ich pokrycie nie znajduje się wśród normalnych następstw szkody, bowiem fakt , że pojazd znajduje się przez jakiś czas na terenie serwisu naprawczego jest naturalnym skutkiem przyjęcia go do naprawy.

(decyzja k. 15, wydruk wiadomości e-mail k.15, okoliczności bezsporne)

Uszkodzenia pojazdu związane z bezspornym zakresem naprawy scharakteryzowanym w kosztorysie strony pozwanej skutecznie eliminowały pojazd z ruchu drogowego. Uszkodzenia tego typu są kwalifikowane na badaniu technicznym jako usterki istotne, powodując jego negatywny wynik. Od dnia szkody pojazd nie był jezdny.

Rzeczywisty, konieczny i uzasadniony technologią czas naprawy pojazdu uwzględniający czynności warsztatowo-naprawcze, jak i około warsztatowe mógł wynieść 5 dni roboczych (3 dni (...) + 2 dni organizacyjne)- bez uwzględniania dni wolnych od pracy, oczekiwania na oględziny, okresu weryfikacji kosztorysu, zamówienia i otrzymania części, czy przyjęcia odpowiedzialności przez pozwane towarzystwo. Czas ten był tożsamy z ustaleniami pozwanego.

Przyjmując za zasadne rozpoczęcie naprawy pojazdu w kolejnym dniu roboczym po zatwierdzeniu kosztorysu naprawy przez pozwaną, tj. 13 grudnia 2019 roku, uwzględniając technologiczny czas naprawy 3 dni, dodatkowe 4 dni na zorganizowanie i zakup części zamiennych (czas rzeczywisty niezależny od serwisu), 1 dzień organizacyjny na wydanie

pojazdu oraz dni wolne od pracy, to naprawa powinna zakończyć się w dniu 2 stycznia 2020 roku- czas naprawy uwzględniający postępowanie likwidacyjne wyniósłby 50 dni liczonych od dnia wynajęcia pojazdu zastępczego.

W segmentacji stosowanej przez wypożyczalnię pojazd uszkodzony M. (...) i wynajęty C. (...) należą do tego samego segmentu pojazdów oznaczonego jako segment C- są pojazdami porównywalnymi.

Stawka dobową za wynajem pojazdu zastępczego w formie bezgotówkowej w roku 2019 (ustalona głównie w oparciu o archiwalne materiały własne opiniującego i informacje internetowe) mogła wynosić dla segmentu C od około 134,15 zł netto do około 200 zł netto (od około 165 zł brutto do około 246 zł brutto).

Stawki za każdą rozpoczętą dobę parkowania wśród firm świadczących usługi autopomocy drogowej połączonej z parkowaniem rozbitych pojazdów dla pojazdu o (...) do 3,5 tony kształtowały się w roku 2019 około 36-45 zł brutto, a więc wokół stawki urzędowej.

Koszt usługi w zakresie holowania pojazdu osobowego do 3,5 tony wynosiły od około 1 zł do 6,50 zł netto za 1 km holowania (bez dodatku za usługę świadczoną w nocy lub w dni wolne od pracy), od około 100 zł netto do około 450 zł netto za załadunek i rozładunek (w zależności od pracochłonności, stanu technicznego rozbitego pojazdu, pory nocnej, świąt, itd.), ryczałt miejski był wyceniany na około 350 zł netto do 450 zł netto, urzędowa stawka ryczałtu miejskiego dla Ł. w 2019 roku wynosiła 240,65 zł netto (296 zł brutto).

Koszty usług określone w fakturach powoda nie wykraczają poza stawki obserwowane wśród innych podmiotów świadczących podobne usługi, działających na rynku lokalnym.

(opinia biegłego sądowego k. 121-146)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił bądź jako bezsporny, bądź na podstawie dowodów z dokumentów znajdujących się w aktach sprawy, których prawdziwości ani rzetelności ich sporządzenia nie kwestionowała żadna ze stron. Podstawę dokonanych ustaleń faktycznych stanowiły również zeznania powoda oraz pisemna opinia biegłego sądowego. Oceniając opinię biegłego Sąd nie znalazł podstaw do kwestionowania zawartych w jej treści wniosków, opinia ta była bowiem rzetelna, jasna, logiczna oraz w sposób wyczerpujący objaśniająca budzące wątpliwości kwestie. Opinia ta w pełni odnosiła się do zagadnień będących jej przedmiotem, wnioski biegłego nie budzą przy tym wątpliwości w świetle zasad wiedzy oraz doświadczenia życiowego, a jednocześnie opinia została sporządzona w sposób umożliwiający przedłożenie - z punktu widzenia zasad wiedzy, doświadczenia życiowego i logicznego rozumowania - analizy przez biegłego zagadnień będących jej przedmiotem. Wydając opinię biegły oparł się na zgromadzonym w aktach sprawy materiale dowodowym, w tym na dokumentacji sporządzonej w toku procesu likwidacji szkody.

Sąd na podstawie art. 235² § 1 pkt 4 k.p.c. w zw. z art. 242 k.p.c. pominął wniosek o dopuszczenie dowodu z zeznań świadka G. K., wobec braku możliwości ich przeprowadzenia.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powództwo zasługuje na uwzględnienie w przeważającej części.

W niniejszej sprawie znajdują zastosowanie zasady odpowiedzialności samoistnego posiadacza mechanicznego środka komunikacji poruszanego za pomocą sił przyrody statuowane w przepisie art. 436 k.c., oraz – w związku z objęciem odpowiedzialności posiadacza pojazdu obowiązkowym ubezpieczeniem odpowiedzialności cywilnej – przepisy ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (t.j. Dz.U. 2013, poz. 392 ze zm.). W kwestii zakresu szkody i odszkodowania obowiązują reguły wyrażone w przepisach ogólnych księgi III Kodeksu cywilnego, tj. przepisy art. 361 § 2 k.c. oraz art. 363 k.c. Zastosowanie w przedmiotowej sprawie znajdują także przepisy Kodeksu cywilnego dotyczące ubezpieczeń majątkowych.

W myśl przepisu art. 822 § 1 k.c., przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej ubezpieczyciel zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, wobec których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo ubezpieczony. Zaś zgodnie z art. 34 ust. 1 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych, zakład ubezpieczeń zobowiązany jest do wypłaty odszkodowania z ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym są obowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, której następstwem jest śmierć, uszkodzenie ciała, rozstrój zdrowia bądź też utrata, zniszczenie lub uszkodzenie mienia. Ubezpieczyciel odpowiada w granicach odpowiedzialności sprawcy szkody – odpowiada za normalne następstwa działania bądź zaniechania, z którego szkoda wynika. Wysokość odszkodowania winna odpowiadać rzeczywistym, uzasadnionym kosztom usunięcia skutków wypadku, ograniczona jest jedynie kwotą określoną w umowie ubezpieczenia (art. 824 § 1 k.c., art. 36 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych).

Ubezpieczeniem OC posiadaczy pojazdów mechanicznych jest objęta odpowiedzialność cywilna każdej osoby, która kierując pojazdem mechanicznym w okresie trwania odpowiedzialności ubezpieczeniowej, wyrządziła szkodę w związku z ruchem tego pojazdu (art. 35 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych).

Zakład ubezpieczeń w ramach odpowiedzialności gwarancyjnej wynikającej z umowy ubezpieczenia przejmuje obowiązki sprawcy wypadku. Odpowiedzialność zakładu ubezpieczeń nie może wykraczać poza granice odpowiedzialności cywilnej posiadacza lub kierującego pojazdem, ale również nie może być mniejsza niż wynika na skutek ruchu pojazdu mechanicznego szkoda. W sferze odpowiedzialności odszkodowawczej podstawowym założeniem wszelkich rozważań jest z reguły zasada pełnego odszkodowania. Wynika z niej, że wszelka szkoda wyrządzona przez posiadacza lub kierowcę pojazdu mechanicznego, powinna być w świetle obowiązujących przepisów prawa pokrywana przez zakład ubezpieczeń w ramach obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej.

Poszkodowany w związku ze zdarzeniem objętym umową ubezpieczenia obowiązkowego odpowiedzialności cywilnej może dochodzić roszczeń bezpośrednio od zakładu ubezpieczeń (art. 19 ust. 1 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych, art. 822 § 4 k.c.).

W przedmiotowej sprawie bezspornym między stronami był fakt zaistnienia zdarzenia komunikacyjnego z dnia 14 listopada 2019 roku, w wyniku którego należący do G. K. samochód marki M. nr rej. (...) uległ uszkodzeniu. Do zdarzenia drogowego doszło z winy osoby ubezpieczonej w zakresie odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych w pozwanym Towarzystwie (...). Przedmiotem sporu nie była zatem zasada odpowiedzialności pozwanego za przedmiotową szkodę. Pozwany nie kwestionował także uprawnień poszkodowanego do wynajęcia pojazdu zastępczego na czas likwidacji szkody. Między stronami sporny był okres najmu, dobową stawkę za najem, zasadność parkowania pojazdu oraz holowania do innego warsztatu należącego do sieci powoda.

Odnosząc się do zarzutów pozwanego godzi się przypomnieć, że odpowiedzialność ubezpieczyciela z tytułu umowy obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych obejmuje celowe i ekonomicznie uzasadnione wydatki na najem pojazdu zastępczego. Jednakże, jak trafnie wskazał Sąd Najwyższy w uzasadnieniu uchwały 7 sędziów z dnia 17 listopada 2011 roku (III CZP 5/11, OSNC 2012/3/28), nie wszystkie wydatki pozostające w związku przyczynowym z wypadkiem komunikacyjnym mogą być refundowane. Istnieje bowiem obowiązek wierzyciela zapobiegania szkodzie i zmniejszania jej rozmiarów (art. 354 § 2 k.c., art. 362 k.c. i art. 826 § 1 k.c.). Na ubezpieczyciela ciąży w związku z tym obowiązek zwrotu wydatków celowych i ekonomicznie uzasadnionych, pozwalających na wyeliminowanie negatywnych dla poszkodowanego następstw, niedających się wyeliminować w inny sposób, z zachowaniem rozsądnej proporcji między korzyścią wierzyciela a obciążeniem dłużnika. Nie jest celowe nadmierne rozszerzanie odpowiedzialności odszkodowawczej i w konsekwencji gwarancyjnej ubezpieczyciela. W tożsamy sposób wypowiedział się Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 15 lutego 2019 roku (III CZP 84/18, OSNC 2020/1/6), akcentując, że w ramach tego obowiązku powinnością poszkodowanego, jako wierzyciela, jest lojalne postępowanie na etapie likwidacji szkody przez ograniczanie zakresu świadczenia odszkodowawczego ubezpieczyciela, a nie zbędne powiększanie wysokości szkody. Brak podjęcia takich działań mimo, że leżały w zakresie możliwości poszkodowanego, nie może zwiększać odszkodowania należnego od ubezpieczyciela zobowiązanego do

naprawienia szkody. W tym zakresie należy proporcjonalnie wyważyć interesy poszkodowanego i ubezpieczyciela kierując się standardem rozsądnie myślącej osoby, która określone zachowanie uznałaby za celowe, konieczne i racjonalne ekonomicznie. Zgodnie z uchwałą Sądu Najwyższego z dnia 24 sierpnia 2017 roku (III CZP 20/17, OSNC 2018/6/56), wydatki na najem pojazdu zastępczego poniesione przez poszkodowanego, przekraczające koszty zaproponowanego przez ubezpieczyciela skorzystania z takiego pojazdu są objęte odpowiedzialnością z tytułu umowy obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych, jeżeli ich poniesienie było celowe i ekonomicznie uzasadnione.

Przenosząc powyższe na grunt niniejszej sprawy wskazać należy, że strona powodowa wprawdzie została poinformowana o możliwości najmu pojazdu zastępczego za pośrednictwem pozwanego towarzystwa, jednakże przedstawiona przez pozwanego oferta była ogólnikowa i nie zawierała szczegółowych warunków umowy najmu. Po zawarciu najmu pojazdu zastępczego z poszkodowanym, powód poinformował pozwanego za pomocą poczty elektronicznej o zawarciu umowy najmu i zwrócił się o przekazanie informacji mających wpływ na ustalenie czasu i kosztu najmu. Pozwany nie ustosunkował się w żaden sposób do powyższej prośby. Pozwany miał zatem od samego początku pełną świadomość, że G. K. zdecydował się wynająć samochód zastępczy u podmiotu trzeciego. Pomimo tej wiedzy nie przedsięwziął żadnych działań, aby zweryfikować stawki, czy też przedstawić poszkodowanemu za pośrednictwem podmiotu trzeciego konkretnej oferty najmu pojazdu. Wprawdzie pozwany po zarejestrowaniu szkody poniesionej przez G. K. przesłał ogólną informację o możliwości najmu jednakże bez wskazania nazw sieci wypożyczalni ani danych kontaktowych wypożyczalni ani też stosowanych przez te podmioty regulaminów najmu.

W ocenie Sądu inercją pozwanego, będącego profesjonalistą, należy postrzegać w przypadku opisanej szkody w kategoriach milczącej akceptacji warunków umowy najmu zawartej pomiędzy powodem a poszkodowanym. Nie istniały bowiem żadne obiektywne przeszkody, aby pozwany zwrócił się do powoda o przesłanie przedmiotowej umowy, a następnie dokonał weryfikacji jej postanowień.

Poza tym pozwany nie kwestionował, że przyjęta stawka najmu miała rynkowy charakter, wskazując jedynie, że odbiega od stawki średniej. Należy zwrócić uwagę, że przedmiotowa umowa najmu pojazdu zastępczego była korzystna dla najemcy, gdyż nie przewidywała limitu przebiegu kilometrów, kaucji, jak również udziału własnego w szkodzie częściowej i całkowitej, ani też innych dodatkowych opłat. Reasumując tę część rozważań Sąd uznał, że powód był uprawniony do przyjęcia stawki dobowej na wskazanym poziomie tj. odpowiednio 190 zł brutto.

Wobec udokumentowania przez powoda kosztów wynikających z najmu pojazdu zastępczego oraz wobec zeznań powoda, należy uznać zarówno wysokość czynszu najmu jak i czas najmu pojazdu zastępczego. Obowiązek pozwanego pokrycia kosztów najmu pojazdu zastępczego wynika również z wytycznych Komisji Nadzoru Finansowego. Zgodnie z rekomendacją (...) z dnia 1 grudnia 2009 r. poszkodowany może żądać pokrycia kosztów najmu pojazdu zastępczego za okres, w którym nie było możliwe korzystanie z pojazdu, który uległ uszkodzeniu. Okres najmu winien być uzasadniony. Długość tego okresu warunkowana jest lojalnym zachowaniem się poszkodowanego wobec ubezpieczyciela. W toku sporu ustalono, że zachodziła konieczność wynajmu samochodu zastępczego, bowiem samochód uszkodzony w wyniku wypadku komunikacyjnego był samochodem, z którego korzystał poszkodowany właściciel pojazdu G. K., który używał przedmiotowego pojazdu do celów prywatnych. W rozpoznawanym sporze brak podstaw do uznania, że do zwiększenia rozmiarów szkody przyczyniło się działalnie poszkodowanego G. K.. W ocenie Sądu za usprawiedliwione należy uznać korzystanie z pojazdu zastępczego w okresie w którym wystawiano fakturę za najem. Należy bowiem zwrócić uwagę na fakt, iż poszkodowany wynajmował pojazd w okresie od 14 listopada 2019 roku (od dnia szkody) do dnia 3 stycznia 2020 roku. Okres ten jest też zasadny w oparciu o opinię biegłego. Należy mieć bowiem na względzie, iż poszkodowany nie jest obowiązany do pokrycia kosztów naprawy pojazdu z własnych środków, ma on uprawnienie do wstrzymania się z rozpoczęciem naprawy na przyjęcie odpowiedzialności przez zakład ubezpieczeń (a nawet na wypłatę bezspornej części odszkodowania). Przyjęcie takiej odpowiedzialności nastąpiło w niniejszej sprawie w dniu 6 grudnia 2019 r. (k. 79). Następnie 7 i 8 grudnia 2019 r. był dni wolne od pracy (sobota niedziela). 9 grudnia 2019 r. ujawniono nowe uszkodzenia, przesłano do pozwanego kosztorys naprawy. 13 grudnia 2019 r. (piątek) doszło do akceptacji kosztorysu naprawy powoda. Sama zaś naprawa rozpoczęła się 20 grudnia 2019 r. i trwała do 31 grudnia 2019 r. Biorąc powyższe pod uwagę, a także fakt, iż 24 grudnia 2019 r. to była wigilia, zaś

25, 26 grudnia 2019 r. były dniami ustawowo wolnymi od pracy. Okres rozpoczęcia naprawy i trwania umowy najmu pojazdu zastępczego jawi się jako uzasadniony.

Reasumując Sąd uznał, że powód, jako nabywca wierzytelności, mógł się skutecznie domagać uzupełniającego odszkodowania z tytułu najmu pojazdu zastępczego w kwocie 7.285,91 zł.

Pozwany kwestionował również zasadność poniesionych kosztów z tytułu parkowania przedmiotowego pojazdu oraz holowania go do innego warsztatu naprawczego należącego do powoda.

Argumenty pozwanego w tym zakresie, w ocenie Sądu nie zasługują na uwzględnienie, bowiem w świetle zgromadzonego w toku postępowania materiału dowodowego, nie ma wątpliwości, że poszkodowany nie miał innej możliwości zabezpieczenia uszkodzonego pojazdu, nadto z decyzją o podjęciu naprawy oczekiwał do czasu sporządzenia przez pozwanego kosztorysu naprawy. Do tego czasu przedmiotowy pojazd pozostawał zabezpieczony na parkingu należącym do powoda. Okres parkowania wskazany przez powoda był w pełni uzasadniony, co znalazło potwierdzenie w opinii sporządzonej przez biegłego sądowego.

Zasadnym również okazał się koszt holowania pojazdu do innego warsztatu w celu podjęcia naprawy bez zbędnej zwłoki. Powód, po otrzymaniu kosztorysu a jeszcze przed rozpoczęciem naprawy, zwrócił się do powoda z prośbą o wskazanie warsztatu, w którym od ręki będzie można dokonać naprawy bądź też o zorganizowanie takowej naprawy. Pozwany nie udzielił powodowi w tym zakresie żadnej informacji. W związku z tym powód przewiózł uszkodzony pojazd do warsztatu, który mógł podjąć się naprawy pojazdu bez zbędnej zwłoki.

Wobec powyższego w ocenie Sądu roszczenie w zakresie zwrotu kosztów parkowania w wysokości 442,80 zł oraz zwrotu kosztów holowania w wysokości 346,01 zł jest w pełni uzasadnione.

Mając powyższe na uwadze Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 8.074,72 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia do dnia zapłaty i oddalił powództwo w pozostałym zakresie.

O odsetkach od żądanej kwoty tytułem zwrotu kosztów najmu pojazdu zastępczego Sąd orzekł w oparciu o art. 481 k.c. w związku z art. 14 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych, zgodnie z którym zakład ubezpieczeń wypłaca odszkodowanie w terminie 30 dni licząc od dnia złożenia przez poszkodowanego lub uprawnionego zawiadomienia o szkodzie.

Powód wskazał, że zgłoszenie szkody w postaci kosztów najmu pojazdu zastępczego, kosztów parkowania i holowania doręczone zostało pozwanemu najpóźniej w dniu 20 stycznia 2021 roku, kiedy to powód za pośrednictwem drogi elektronicznej wezwał pozwanego do zapłaty, zaś po upływie 30 dniowego terminu na zlikwidowanie szkody roszczenie powoda stało się wymagalne. Wobec czego, biorąc pod uwagę, że dzień następny po dniu, w którym roszczenie powoda stało się wymagalne przypadał na niedzielę, ustawowe odsetki za opóźnienie zasądzono od dnia 22 lutego 2022 roku.

O kosztach procesu rozstrzygnięto w oparciu o art. 100 zd. 2 k.p.c. Strona powodowa wygrała sprawę niemalże w całości, dlatego Sąd uznał, iż należy jej się od pozwanego zwrot kosztów procesu w całości. Koszty poniesione przez powoda obejmowały: opłatę sądową od pozwu – 500 zł, opłatę skarbową od pełnomocnictwa – 17 zł, koszty zastępstwa adwokata w kwocie 1800 zł oraz zaliczka na biegłego w kwocie 600 zł, łącznie 2.917 zł.

Sąd działając na podstawie art. 113 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2002 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (t.j. Dz. U. z 2010 r. Nr 90, poz. 594 z późn. zm.) stosownie do wyniku procesu nakazał pobrać od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa - Sądu Rejonowego dla Łodzi-Widzewa w Łodzi nieuiszczone koszty sądowe obejmujące wynagrodzenie biegłego w kwocie 40,23 zł.

Z tych względów, orzeczono jak w sentencji.